

LUOKKASUHTEIDEN MUUTOS

Jokainen vallankumous, jos se on todellinen vallankumous, on pohjimmaltaan luokkasuhteiden muuttumista. Ja sen vuoksi paras keino joukkojen tietoisuuden selventämiseksi — sekä niiden torjumiseksi, jotka petkuttavat joukkoja vannomalla vallankumouksen nimeen, — on tarkastella, nimenomaan minkälainen luokkasuhteiden muutos on tapahtunut ja tapahtuu kyseisessä vallankumouksessa.

Luokkien keskinäinen suhde Venäjällä tsaarivallan viimeisinä vuosina ilmeni erityisen selväpiirteisesti vuosien 1904—1916 aikana. Kourallinen maaorjuuttajatilanherrroja, etunenässä Nikolai II, oli vallassa, mitä kiinteimmässä liitossa finanssipääoman mahtimiesten kanssa, jotka kahmivat Euroopassa ennen näkemättömiä liikevoittoja ja joiden hyödyksi solmittiin ulkopoliittisia rosvoussopimuksia.

Liberaalinen porvaristo, kärke ryhmään kadetit, oli oppositiossa. Peläten kansaa enemmän kuin taantumusta se koetti päästä valtaan harjoittamalla sovittelupolitiikkaa monarkian suhteen.

Kansa, t.s. työväki ja talonpoikaisto, maanalaisuuteen ajettuine johtajineen oli vallankumouksellinen, edusti „vallankumouksellista demokratiaa”, proletaarista sekä pikku-porvarillista.

Vuoden 1917 helmikuun 27 päivän vallankumous lakaisi pois monarkian ja asetti valtaan liberaalisen porvariston. Tämä viimeksi mainittu, toimien täydessä yhteisymmärryksessä englantilais-ranskalaisten imperialistien kanssa, halusi pientä palatsivallankaappausta. Se ei missään tapauksessa tahtonut mennä rajoitettua, perustuslaillista monarkiaa pitemmälle. Ja kun vallankumous meni todellisuudessa

pitemmälle, monarkian täydelliseen kukistamiseen ja Neuvostojen (työläisten, sotilaiden ja talonpoikien edustajain Neuvostojen) perustamiseen asti, muuttui liberaalinen porvaristo kauttaaltaan vastavallankumoukselliseksi.

Nyt, neljän kuukauden kuluttua kumouksesta, on kadettien, tuon liberaalisen porvariston pääpuolueen vastavallankumouksellisuus päivänselvä asia. Kaikki näkevät sen. Kaikkien on pakko tunnustaa se. Mutta eivät läheskään kaikki ole suostuvaisia katsomaan tätä totuutta silmiin ja ajattelemaan sen merkitystä.

Venäjäällä on nyt demokraattinen tasavalta, jota hallitaan kansan keskuudessa agitaatiotyötä vapaasti harjoittavien *poliittisten puolueiden* vapaan sopimuksen pohjalla. Helmikuun 27 päivän jälkeiset neljä kuukautta ovat täysin tiivistäneet ja muovanneet *kaikki* vähänkin merkittävät puolueet, nostaneet ne esiin vaaleissa (Neuvostojen ja paikallisten elinten vaaleissa), ilmentäneet niiden yhteyden eri luokkiin.

Venäjäällä on nyt vallassa vastavallankumouksellinen porvaristo, jonka suhteen pikkuporvarillisesta demokradiasta, nimittäin eserrien ja menshevikkien puolueista on tullut „hänen majesteettinsa oppositio”. Näiden puolueiden politiikan perussisältönä on *sovittelu* vastavallankumouksellisen porvariston kanssa. Pikkuporvarillinen demokratia nousee valtaan, miehittäen aluksi paikalliset elimet (samoin kuin liberaalit valtasivat tsaarivallan aikana aluksi zemstvot). Tämä pikkuporvarillinen demokratia haluaa *jakaa vallan* porvariston kanssa eikä kukistaa porvaristoa, aivan samoin kuin kadetit halusivat jakaa vallan monarkian kanssa eivätkä kukistaa monarkiaa. Ja pikkuporvarillisen demokratian (eserrien ja menshevikkien) sovinnonhieroita kadettien kanssa on pikkuporvariston ja suurporvariston välisen syvän luokkasukulaisuuden aiheuttama, juuri samoin kuin kapitalistin ja XX vuosisadan oloissa elävän tilanherran välinen luokkasukulaisuus sai heidät syleilemään toisiaan „jumaloidun” yksinvaltiaan ympärillä.

Sovittelupolitiikan *muoto* on muuttunut: monarkian aikana se oli karkeaa, tsaari ei päästänyt kadetteja Valtakunnanduuman takapihaa lähemmäksi. Demokraattisen tasavallan kaudella sovittelupolitiikka on käynyt eurooppalaisittain hienostuneeksi: pikkuporvareita päästetään vaa-

rattomana vähemmistönä myös vaarattomiin (pääomalle vaarattomiin) rooleihin ministeristössä.

Kadetit ovat asettuneet monarkian paikalle. Tseretelit ja Tshernovit ovat asettuneet kadettien paikalle. Proletaarinen demokratia on ottanut *todella* vallankumouksellisen demokratian paikan.

Imperialistinen sota on tavattomasti jouduttanut koko tätä kehitystä. Ilman sitä eserrät ja menshevikit olisivat saaneet kymmeniä vuosia haaveilla ministerinpaikoista. Mutta tuo sama sota kiihdyttää kehitystä myös pitemmälle, sillä se *asettaa* kysymykset vallankumouksellisessa eikä reformistisessa hengessä.

Eserrien ja menshevikkien puolueet voisivat toteuttaa Venäjällä lukuisia reformeja yhteisymmärryksessä porvariston kanssa. Mutta objektiivinen tilanne maailmanpolitiikassa on vallankumouksellinen, siitä *ei selviydytä* reformeilla.

Imperialistinen sota polkee ja ruhjoo kansoja. Pikkuporvarillinen demokratia kenties kykenee lykkäämään tuhoa vähän tuonemmaksi. Vain vallankumouksellinen proletaariaatti kykenee pelastamaan tuholta.

„Pravda” № 92, heinäkuun 10
(kesäkuun 27) pnä 1917

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan